Déu en la vida

Per GloriaA el dl., 24/05/2021 - 07:00

Temps era temps, els anacoretes cercaven Déu
en el desert o en la solitud de les ruïnes.
Avui dia, les persones no tenim ni temps ni humor per a això.

Déu, tanmateix, no sols surt a trobar els solitaris,
sinó també els ocupats.
El treball de la vida i en bé dels altres
no pot ser un obstacle per acostar-nos a Déu.

Als nostres carrers sorollosos
i enmig de l'aldarull de cotxes i vianants,
Déu també hi és, en l'esguard de mil rostres humans.

Déu etern, et donem gràcies
perquè et podem trobar en el món,
i no, ja, enllà dels núvols.
Et podem estimar i adorar en aquestes persones que ens envolten.

Sabem que ni tan sols cal anar a una església, per trobar-te.

Volem escoltar la teva crida pels carrers,
en el rètol lluminós, al cinema, en aquesta reunió d'amics.

Ensenya'ns a pregar, no sols amb la bíblia a la mà,
sinó també llegint el diari;
allà hi trobem la història del teu poble i dels teus membres,
el teu dolor, la teva encarnació que continua.

Senyor Jesús, allibera'ns del culte a les fórmules;
que comprenguem que l'essencial és trobar-te,
i que el mitjans són el menys important.

No volem pas unes estructures
que satisfacin la nostra rutina
i ja no ens condueixin cap a Tu,
Déu de la intimitat i de l'amor sense paraules.

El món és lluny de tu,
no serà que t'han presentat com un Baptista adust?
Quantes vegades no s'han empès les multituds cap al desert,
com si Tu només fossis accessible en aquell lloc.

Ensenya'ns a trobar-te en les persones.
Tu ens has dit que, tot allò que fem als altres, t'ho fem a Tu.
Ho hem oblidat.
I ara sembla que les persones
ens destorbin per arribar fins a Tu.
Com si fóssim càtars,
et cerquem en superba solitud.
Obre'ns els ulls, perquè t'anem trobant en cada rostre,
perquè puguem combregar-te
cada cop que estrenyem una mà o dibuixem un somriure.

Lluis Espinal sj